

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๓/๒๕๖๕

เรื่องพิจารณาที่ ๑๓/๒๕๖๔

วันที่ ๑๗ เดือน กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง { ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ผู้ร้อง
ผู้ถูกร้อง

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ส่งคำโต้แย้งของผู้คัดค้าน บริษัท ทองเสียง จำกัด ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ กค ๑/๒๕๖๔ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ข้อเท็จจริงตามหนังสือส่งคำโต้แย้งของผู้คัดค้านและเอกสารประกอบสรุปได้ดังนี้

บริษัท เทียน พรอนเทียร์ จำกัด ยื่นคำร้องต่อศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ขอให้บังคับตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการที่กระทำขึ้น ณ ประเทศสิงคโปร์ ตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๙ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๒ โดยกล่าวอ้างว่าผู้ร้องและผู้คัดค้าน (บริษัท ทองเสียง จำกัด) ได้ร่วมกันทำสัญญาบริการ โดยผู้ร้องจะให้บริการแก่ผู้คัดค้านในการแนะนำลูกค้า การออกแบบ การพัฒนา และกรรมวิธีการผลิตสินค้าผ้าทอ และผู้คัดค้านจะต้องจ่ายค่าบริการและค่าใช้จ่ายให้แก่ผู้ร้องตามใบแจ้งหนี้ที่เรียกเก็บ แต่ปรากฏว่าผู้คัดค้านผิดนัดชำระหนี้ค่าบริการ ผู้ร้องจึงยื่นคำร้องขอต่อศูนย์อนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศสิงคโปร์ เพื่อระงับข้อพิพาทดังกล่าวโดยการอนุญาโตตุลาการ ตามข้อบังคับว่าด้วยการอนุญาโตตุลาการอันเป็นวิธีการระงับข้อพิพาทที่ผู้ร้องและผู้คัดค้านตกลงกันไว้ในสัญญา ต่อมาคณะอนุญาโตตุลาการมีคำชี้ขาดให้ผู้คัดค้านชำระเงินพร้อมดอกเบี้ย ค่าปฎิการคณะอนุญาโตตุลาการ ค่าธรรมเนียม และค่าใช้จ่ายของ SIAC ค่าทนายความและค่าใช้จ่ายของทนายความแก่ผู้ร้อง ซึ่งผู้คัดค้านได้ทราบคำชี้ขาดดังกล่าวแล้วแต่ไม่ชำระเงินตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการ ผู้ร้องได้มีหนังสือบอกกล่าวทวงถามไปยังผู้คัดค้าน แต่ผู้คัดค้านไม่ชำระหนี้ตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการ ผู้ร้องจึงยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขอให้ศาลบังคับตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการที่กระทำขึ้นในประเทศสิงคโปร์ซึ่งเป็นคำชี้ขาด

ต่างประเทศที่อยู่ในบังคับแห่งอนุสัญญาว่าด้วยการยอมรับนับถือและการใช้บังคับตามคำชี้ขาดอนุญาโตตุลาการต่างประเทศ ฉบับนครนิวยอร์ก ลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๐๑ (ค.ศ. ๑๙๕๘) ที่ประเทศไทยและประเทศสิงคโปร์เป็นภาคีสมาชิก

บริษัท ทองเสียง จำกัด ยื่นคำคัดค้านว่า การวินิจฉัยชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการเป็นการชี้ขาดข้อพิพาทที่ไม่เป็นไปตามข้อสัญญาและขัดต่อพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๓๔ วรรคสี่ ซึ่งเป็นกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน และเป็นการวินิจฉัยที่ขัดต่อข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวน การยอมรับและบังคับตามคำชี้ขาดนั้นจึงขัดต่อพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๔๐ วรรคสาม (๒) (ข) และมาตรา ๔๓ (๒) ศาลย่อมมีอำนาจปฏิเสธคำชี้ขาดได้ตามมาตรา ๔๔ ข้อสัญญาอนุญาโตตุลาการตามสัญญาบริการไม่มีผลผูกพันตามกฎหมายแห่งประเทศที่คู่สัญญาได้ตกลงกันไว้ เนื่องจากมิได้ทำให้ถูกต้องตามแบบที่กฎหมายกำหนดและมีได้ลงนามโดยกรรมการผู้มีอำนาจทำการแทนบริษัทผู้คัดค้านจึงไม่อาจเข้าสู่กระบวนการระงับข้อพิพาทโดยการอนุญาโตตุลาการได้ และการวินิจฉัยชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศของประเทศสิงคโปร์ได้นำกฎหมายประเทศอังกฤษมาใช้บังคับในคดีนี้ ทั้งที่ผู้ร้องและผู้คัดค้านไม่ได้มีสัญชาติอังกฤษและไม่มีภูมิลำเนาอยู่ในประเทศอังกฤษ และสัญญาได้ทำขึ้นหรือยึดถือปฏิบัติในประเทศไทย คำวินิจฉัยชี้ขาดดังกล่าวจึงขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

ผู้คัดค้านจึงยื่นคำโต้แย้งต่อศาลว่า พระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๔๑ ที่บัญญัติให้คำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการไม่ว่าจะได้ทำขึ้นในประเทศใดให้ผูกพันคู่พิพาท และเมื่อได้มีการร้องขอต่อศาลที่มีเขตอำนาจยอมบังคับได้ตามคำชี้ขาดนั้น เป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้ยอมรับคำพิพากษาหรือคำวินิจฉัยชี้ขาดในต่างประเทศโดยองค์กรต่างประเทศซึ่งทำให้อำนาจอธิปไตยทางศาลของประเทศไทยถูกระทบกระเทือนอย่างมีนัยสำคัญ ขัดต่อหลักการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีซึ่งเป็นการใช้อำนาจตุลาการ อันเป็นส่วนหนึ่งของอำนาจอธิปไตยที่ต้องไม่ตกอยู่ในอาณัติหรือภายใต้อำนาจตุลาการของรัฐอื่น หลักการปกครองของประเทศที่มีอำนาจอธิปไตยโดยสมบูรณ์มีหลักการสำคัญคือการไม่แทรกแซงกิจการภายในของประเทศอื่น และไม่ถูกประเทศอื่นแทรกแซงกิจการภายในของตน การบังคับและการตีความตามคำพิพากษาของศาลต่างประเทศให้มีสถานะทางกฎหมายเช่นเดียวกับคำพิพากษาของศาลไทย รวมทั้งการยอมรับคำพิพากษาหรือคำวินิจฉัยชี้ขาดที่ได้กระทำขึ้นในต่างประเทศ โดยองค์กรต่างประเทศ ขัดต่อหลักการพิจารณาพิพากษาอรรถคดี ดังนั้น พระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๔๑ จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓

ศาลรัฐธรรมนูญ เห็นว่า ข้อเท็จจริงตามหนังสือส่งคำโต้แย้งและเอกสารประกอบดังกล่าว เป็นกรณีที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางส่งคำโต้แย้งของผู้คัดค้านในคดีแพ่ง หมายเลขดำที่ กค ๑/๒๕๖๔ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่าพระราชบัญญัติอนุญาตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๔๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ หรือไม่ ซึ่งศาลทรัพย์สินทางปัญญา และการค้าระหว่างประเทศกลางจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวบังคับแก่คดี และยังมีคำวินิจฉัย ของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินี้ กรณีเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๗ (๑) ศาลรัฐธรรมนูญจึงรับไว้พิจารณาวินิจฉัย

บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

๑. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐

มาตรา ๓ อำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชนชาวไทย พระมหากษัตริย์ผู้ทรงเป็นประมุข ทรงใช้อำนาจนั้นทางรัฐสภา คณะรัฐมนตรี และศาล ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ

รัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล องค์การอิสระ และหน่วยงานของรัฐ ต้องปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ กฎหมาย และหลักนิติธรรม เพื่อประโยชน์ส่วนรวมของประเทศชาติและความผาสุกของประชาชนโดยรวม

มาตรา ๒๑๒ ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเอง หรือคู่ความโต้แย้งพร้อมด้วยเหตุผลว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยมาตรา ๕ และยังมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลส่งความเห็นเช่นนั้นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัย ในระหว่างนั้น ให้ศาลดำเนินการพิจารณาต่อไปได้แต่ให้รอการพิพากษาคดีไว้ชั่วคราวจนกว่าจะมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ

ฯลฯ

ฯลฯ

๒. พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑

มาตรา ๗ ให้ศาลมีหน้าที่และอำนาจพิจารณาวินิจฉัยคดี ดังต่อไปนี้

(๑) คดีเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของกฎหมายหรือร่างกฎหมาย

ฯลฯ

ฯลฯ

๓. พระราชบัญญัติอนุญาตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕

มาตรา ๙ ให้ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง หรือศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศภาค หรือศาลที่มีการพิจารณาชั้นอนุญาตตุลาการอยู่ในเขตศาล

หรือศาลที่คู่พิพาทฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาล หรือศาลที่มีเขตอำนาจพิจารณาพิพากษา
ข้อพิพาทซึ่งได้เสนอต่ออนุญาโตตุลาการนั้น เป็นศาลที่มีเขตอำนาจตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๓๔ ให้คณะอนุญาโตตุลาการชี้ขาดข้อพิพาทไปตามกฎหมายที่คู่พิพาทกำหนด
ให้นำมาใช้บังคับกับข้อพิพาท ในกรณีที่มีการกำหนดถึงกฎหมายหรือระบบกฎหมายของประเทศใด
หากข้อความมิได้กำหนดไว้โดยชัดแจ้งให้หมายความถึงกฎหมายสารบัญญัติ มิใช่กฎหมายว่าด้วย
การขัดกันแห่งกฎหมายของประเทศนั้น

ในกรณีที่คู่พิพาทมิได้กำหนดถึงกฎหมายที่จะนำมาใช้บังคับกับข้อพิพาทไว้ ให้
คณะอนุญาโตตุลาการชี้ขาดข้อพิพาทไปตามกฎหมายไทย เว้นแต่เป็นกรณีที่มีการขัดกันแห่งกฎหมาย
ก็ให้พิจารณาจากหลักว่าด้วยการขัดกันแห่งกฎหมายที่คณะอนุญาโตตุลาการเห็นสมควรนำมาปรับใช้

คู่พิพาทอาจกำหนดไว้โดยชัดแจ้งให้คณะอนุญาโตตุลาการมีอำนาจชี้ขาดข้อพิพาทโดยใช้
หลักแห่งความสุจริตและเป็นธรรม

การวินิจฉัยชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการต้องเป็นไปตามข้อสัญญา และหากเป็นข้อพิพาท
ทางการค้าให้คำนึงถึงธรรมเนียมปฏิบัติทางการค้าที่ใช้กับธุรกรรมนั้นด้วย

มาตรา ๔๑ ภายใต้บังคับมาตรา ๔๒ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๔ คำชี้ขาดของ
คณะอนุญาโตตุลาการไม่ว่าจะทำได้ทำขึ้นในประเทศใดให้ผูกพันคู่พิพาท และเมื่อได้มีการร้องขอต่อศาล
ที่มีเขตอำนาจย่อมบังคับได้ตามคำชี้ขาดนั้น

ในกรณีคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการกระทำขึ้นในต่างประเทศ ศาลที่มีเขตอำนาจจะมี
คำพิพากษาบังคับตามคำชี้ขาดให้ต่อเมื่อเป็นคำชี้ขาดที่อยู่ในบังคับแห่งสนธิสัญญา อนุสัญญา
หรือความตกลงระหว่างประเทศซึ่งประเทศไทยเป็นภาคี และให้มีผลบังคับได้เพียงเท่าที่ประเทศไทย
ยอมตนเข้าผูกพันเท่านั้น

มาตรา ๔๒ เมื่อคู่พิพาทฝ่ายใดประสงค์จะให้มีการบังคับตามคำชี้ขาดของ
คณะอนุญาโตตุลาการ ให้คู่พิพาทฝ่ายนั้นยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจภายในกำหนดเวลาสามปีนับแต่
วันที่อาจบังคับตามคำชี้ขาดได้เมื่อศาลได้รับคำร้องดังกล่าวให้รับทำการไต่สวน และมีคำพิพากษาโดยพลัน

ผู้ร้องขอบังคับตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการจะต้องมีเอกสารดังต่อไปนี้ มาแสดง
ต่อศาล

- (๑) ต้นฉบับคำชี้ขาด หรือสำเนาที่รับรองถูกต้อง
- (๒) ต้นฉบับสัญญาอนุญาโตตุลาการ หรือสำเนาที่รับรองถูกต้อง

(๓) คำแปลเป็นภาษาไทยของคำชี้ขาดและสัญญาอนุญาตตุลาการโดยมีผู้แปลซึ่งได้สาบานตัวแล้วหรือปฏิญาณตนต่อหน้าศาลหรือต่อหน้าเจ้าพนักงานหรือบุคคลที่มีอำนาจในการรับคำสาบานหรือปฏิญาณหรือรับรองโดยเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจในการรับรองคำแปล หรือผู้แทนทางการทูตหรือกงสุลไทย ในประเทศที่มีการทำคำชี้ขาดหรือสัญญาอนุญาตตุลาการนั้น

มาตรา ๔๓ ศาลมีอำนาจทำคำสั่งปฏิเสธไม่รับบังคับตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาตุลาการไม่ว่าคำชี้ขาดนั้นจะทำได้ทำขึ้นในประเทศใด ถ้าผู้ซึ่งจะถูกบังคับตามคำชี้ขาดพิสูจน์ได้ว่า

(๑) คู่สัญญาตามสัญญาอนุญาตตุลาการฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นผู้บกพร่องในเรื่องความสามารถตามกฎหมายที่ใช้บังคับแก่คู่สัญญาฝ่ายนั้น

(๒) สัญญาอนุญาตตุลาการไม่มีผลผูกพันตามกฎหมายแห่งประเทศที่คู่สัญญาได้ตกลงกันไว้หรือตามกฎหมายของประเทศที่ทำคำชี้ขาดนั้น ในกรณีที่ไม่มีข้อตกลงดังกล่าว

(๓) ไม่มีการแจ้งให้ผู้ซึ่งจะถูกบังคับตามคำชี้ขาดรู้ล่วงหน้าโดยชอบถึงการแต่งตั้งคณะอนุญาตุลาการหรือการพิจารณาของคณะอนุญาตุลาการ หรือบุคคลดังกล่าวไม่สามารถเข้าต่อสู่อีกในชั้นอนุญาตุลาการได้เพราะเหตุประการอื่น

(๔) คำชี้ขาดวินิจฉัยข้อพิพาทซึ่งไม่อยู่ในขอบเขตของสัญญาอนุญาตตุลาการหรือคำชี้ขาดวินิจฉัยเกินขอบเขตแห่งข้อตกลงในการเสนอข้อพิพาทต่อคณะอนุญาตุลาการ แต่ถ้าคำชี้ขาดที่วินิจฉัยเกินขอบเขตนั้นสามารถแยกออกได้จากคำชี้ขาดส่วนที่วินิจฉัยในขอบเขตแล้วศาลอาจบังคับตามคำชี้ขาดส่วนที่วินิจฉัยอยู่ในขอบเขตแห่งสัญญาอนุญาตตุลาการหรือข้อตกลงนั้นก็ได้

(๕) องค์กรประกอบของคณะอนุญาตุลาการหรือกระบวนการพิจารณาของคณะอนุญาตุลาการมิได้เป็นไปตามที่คู่พิพาทได้ตกลงกันไว้ หรือมิได้เป็นไปตามกฎหมายของประเทศที่ทำคำชี้ขาดในกรณีที่คู่พิพาทมิได้ตกลงกันไว้ หรือ

(๖) คำชี้ขาดยังไม่มีผลผูกพัน หรือได้ถูกเพิกถอน หรือระงับใช้เสียโดยศาลที่มีเขตอำนาจหรือภายใต้กฎหมายของประเทศที่ทำคำชี้ขาด เว้นแต่ในกรณีที่ยังอยู่ในระหว่างการขอให้ศาลที่มีเขตอำนาจทำการเพิกถอนหรือระงับใช้ซึ่งคำชี้ขาด ศาลอาจเลื่อนการพิจารณาคดีที่ขอบังคับตามคำชี้ขาดไปได้ตามที่เห็นสมควร และถ้าคู่พิพาทฝ่ายที่ขอบังคับตามคำชี้ขาดร้องขอ ศาลอาจสั่งให้คู่พิพาทฝ่ายที่จะถูกบังคับวางประกันที่เหมาะสมก่อนก็ได้

มาตรา ๔๔ ศาลมีอำนาจทำคำสั่งปฏิเสธการขอบังคับตามคำชี้ขาดตามมาตรา ๔๓ ได้ถ้าปรากฏต่อศาลว่าคำชี้ขาดนั้นเกี่ยวกับข้อพิพาทที่ไม่สามารถจะระงับโดยการอนุญาตุลาการได้

ตามกฎหมายหรือถ้าการบังคับตามคำชี้ขาดนั้นจะเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี
ของประชาชน

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๔๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๓ หรือไม่

ความเห็น

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า การอนุญาโตตุลาการเป็นการระงับข้อพิพาททางแพ่งที่คู่กรณีตกลงกัน
เสนอข้อพิพาทของตนที่เกิดขึ้นแล้วหรือจะเกิดขึ้นในอนาคตให้บุคคลภายนอกซึ่งเรียกว่าอนุญาโตตุลาการ
ให้ทำการพิจารณาชี้ขาด โดยมีกระบวนการพิจารณาตามกฎหมาย และคู่กรณีผูกพันที่จะปฏิบัติตาม
คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการนั้น ประเทศไทยมีกฎหมายเกี่ยวกับอนุญาโตตุลาการที่ดำเนินการนอกศาล
ในปัจจุบันคือพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ใช้กับการ
อนุญาโตตุลาการที่ทำขึ้นในประเทศไทยและที่เกี่ยวกับต่างประเทศ อีกทั้งบทบัญญัติในเรื่องการบังคับตาม
คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการก็ใช้บังคับกับคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการที่ทำขึ้นในประเทศและที่ทำขึ้น
ในต่างประเทศด้วย กรณีที่เป็นคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการที่ทำขึ้นในต่างประเทศ ศาลที่มีเขตอำนาจ
จะมีคำพิพากษาให้ก็แต่เฉพาะที่เป็นคำชี้ขาดที่อยู่ในบังคับแห่งสนธิสัญญา อนุสัญญาหรือความตกลง
ระหว่างประเทศซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีและจะมีผลบังคับได้เพียงเท่าที่ประเทศไทยยอมตนเข้าผูกพันด้วย
เท่านั้น ซึ่งสนธิสัญญาเกี่ยวกับการบังคับตามคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการที่ประเทศไทยเข้าเป็นภาคี
ได้แก่ โปรโตคอลว่าด้วยข้อตกลงการมอบให้อนุญาโตตุลาการชี้ขาด ค.ศ. ๑๙๒๓ อนุสัญญาระหว่าง
ประเทศว่าด้วยการปฏิบัติตามคำชี้ขาดอนุญาโตตุลาการต่างประเทศ ค.ศ. ๑๙๒๗ และอนุสัญญาว่าด้วย
การยอมรับนับถือและการใช้บังคับคำชี้ขาดอนุญาโตตุลาการต่างประเทศ ค.ศ. ๑๙๕๘ รวมทั้ง
สนธิสัญญาทางอนุญาโตตุลาการระหว่างสยามกับอังกฤษ พ.ศ. ๒๔๖๘ สนธิสัญญาดังกล่าวประเทศไทย
ถือว่าเป็นสภาพบังคับก็ต่อเมื่อมีกฎหมายภายในรองรับเพื่ออนุวัติการให้เป็นไปตามสนธิสัญญา จึงได้มีการ
ตรากฎหมายเพื่ออนุวัติการตามสนธิสัญญามาโดยตลอด

กรณีจึงเห็นได้ว่าคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการซึ่งเป็นคณะบุคคลเอกชนได้ทำขึ้น
ในสาธารณรัฐสิงคโปร์นั้น มิใช่คำพิพากษาของศาลต่างประเทศแต่อย่างใด อีกทั้งศาลไทยยังคงมีอำนาจ
ในการพิจารณาได้ว่า จะรับคำร้องขอให้บังคับตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการนั้นไว้พิจารณา
หรือไม่ก็ได้ และเมื่อรับไว้พิจารณาแล้วก็เป็นครุพินิจของศาลไทยที่จะวินิจฉัยยอมรับบังคับตามคำชี้ขาด
ดังกล่าวนี้ให้แก่ผู้ร้องหรือไม่ก็ได้เช่นกัน ทั้งนี้ ตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ

พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๔๐ ถึงมาตรา ๔๕ ดังนั้น การที่ศาลไทยพิจารณาวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาท อนุญาตตุลาการ จึงเป็นการวินิจฉัยชี้ขาดตามความตกลงของคู่พิพาทตามสัญญาอนุญาตตุลาการที่ทำไว้ ต่อกันตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายไทยนั่นเอง จึงไม่มีกรณีที่ศาลไทยจะตกอยู่ภายใต้อำนาจอธิปไตยหรือภายใต้ อำนาจตุลาการของรัฐอื่นหรือสูญเสียอำนาจอธิปไตยทางศาลแต่อย่างใด

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติอนุญาตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๔๑ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓



(นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ